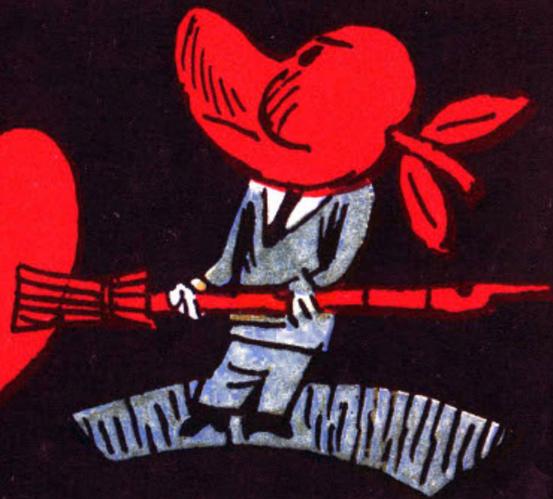

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Отаке було б у квартирі Івана Івановича, якби вдома він і його домочадці поводитися так, як у лісі.

ПЕРЕЦЬ

№ 14 (768). РІК ВИДАННЯ 41

Ціна 10 коп.

КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1967

перес-ца.
перес-ца.

— Прости, старче, все, що хочеш, але тільки не запчастини!..

Микита ГОДОВАНЕЦЬ

ДРУГ НАВИВОРИТ

Коли в садку на ніжний килим трав
Впаде росою молочко туману
І сонечко у самоцвітах гра, —
Щорану
Між віттям на крилатій сливі
Виводить Соловей рулади чарівливі.
Всі славили той спів,
Лиш Пес від люті млів:
— Якщо таланти поливать хвалою,
Хвала отрутою їм буде злою,
Вона їх з'їсть, немов іржа;
Самозакоханість їх зріже без ножа.
Я навіть думаю: зганьбити

Або піймати та набити,
Щоб полетів з талантів пух, —
Це піднесло б і силу й дух.
Ви не скажіть: — «Пес звик брехати!»
Друг давній Солов'я,
Прекрасно знаю я,
Як той талант кохати!
* * *
Хтось заперечить: — «В нас нема такого!
Друг прикроств таких не завдає!»
А я скажу: — Йй-богу,
Є!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Не помажеш — не поїдеш» — за таким принципом можна було дістати дефіцитні запчастини у Шосткинському райвідділенні «Сільгосптехніки». Обрахунки, приписки — все це процвітало тут з легкої руки керуючого т. Душка і головного інженера т. Хуторного.
На запит Перця, завсілягоспвідділом Сумського обкому партії Д. Козеняшев повідомив, що факти підтвердились.
Матеріали перевірки обговорювались на засіданні бюро Шосткинського райкому КП України.
За незадовільне керівництво, допущення зловживань керуючому т. Душку і головному інженерові т. Хуторному оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. Обоє звільнено з посад.

ПРО ЩО РІЧКИ ГОВОРИЛИ

За свідченням авторитетних письменників, говорити уміють не тільки люди, а й ріки. Тарас Шевченко, наприклад, чув, як Дніпр широкий ревів і стогнав. Неучай-Левицький підслухав, що шепотіла Рось своїй сестриці Роставиці. У народній пісні прославлена річка Ятрань, що круто в'ється, час від часу теж про щось говорить.

Одного разу, коли зійшла зіронька вечірня, мені пощастило у Шевченківському краю побувати на зборах річок. Хоч вони промовляли не зовсім розбірливо, шамкотіли, кашкали, кашляли і чхали, а все ж деше розібрав.

— Охо-хо, — застогнала жалібно Шполка. — Звелася я ні на що! Дихати не можу! Ватутинський м'ясокомбінат такою юшкою мене годує, що аж верне. А директорів комбінату т. Хмелевському хоч би що! Кажуть, непогано себе почуває! Комбінат новий, став до ладу тільки наприкінці 1966 року, а про очисні споруди там ніхто і не подумав... Ще й року комбінат не працює, а мене вже так запаскудили, що страшно дивитися... А ти як себе почуваєш, сестричко Рось?

— Глянь на вид та й не питай про здоров'я. Про нього дбають в Корсуні-Шевченківському маслозавод та плодоконсервний комбінат. Останній обгодував мене обіцянками. Уже три роки обіцяє побудувати на комбінаті очисні споруди. Та від того не легше мені... Слово мовив колись гордий Гірський Тікич:

— Не дає мені спокою цукрова хвороба чи, як кажуть по-вченому, діабет. Напувають мене чимсь воночим і Тальнівський, і Березинський, і Майданецький цукрові заводи. Уже й штрафували їхніх керівників, та з них як з гусаків вода...

— Е, що там штрафували! Он Ярошівського директора, що запоганює річку Велику Вись, і штрафували, і Перець про нього своє слово сказав, а ви думаете допомогло?.. Де там!.. Почувся тоненький голосок Золотоношки:

— І я колись красунею була... Якщо не вірите, то спитайте людей. Така прозора вода текла, що, здавалось, не пісок на дні, а золото. Того мене люди і прозвали Золотоношкою. А тепер тільки простягне хто руку, муляки жменьно вхопять!..

Заговорив, ні, не заговорив, а зашамкотів немічний Тясмин:

— Ще ж зовсім недавно був я повненьким і веселеньким, а тепер і очеретин не вистачить, щоб всі болячки перелічити. Від Кам'яньського цукрового заводу — діабет. Спиртозавод мені горло заливає такими відходами, що й дихнути нікуди, машинобудівний завод та БМУ-24 сміттям береги прикрашають. Так мені все те болить, що яким не вмів стогнати, то вмєр би!..

Подав свій голос і Супій:
— Сміття якийсь раз висипали, а ти вже й скаржишся! Он у мене на березі яготиці звалище утворили. З усього міста нечистоти на мої береги вивозять. А про річку ще я вже й не кажу. Заросло, замулилося. Взятися було мене трохи до ладу доводити, уже й земснаряд поставили, а потім вирішили, що коростяє поросля дарма чекати, та й кинули напризволяще.

— А якби дівчина молода зараз прийшла до мене воду брати, то

напевно б загрузла по коліна, — сказала річка Ятрань.
Скаржився, в котрій раз, Трубіж на БМУ-36, що затримує будівництво очисних споруд на Баршівському шкєрзаводі. Скаржилась Тальянка на Тальнівський цукровий завод. Скаржився Гнилий Тікич. Раніше він тільки за призьською був гнилим, а тепер уже справді. Ревли Ревуха, Уманка, тихо шамкотіла Вільшанка, яку недавно човнами переїжджали, а тепер горобчєм убрід переходить. Скаржилися на те, що схудли дуже.

Послухав я ті скарги, шкода мені стало немічних річок, що тільки й нарікали на свої хвороби, як старі пенсіонери.

— Рятуйте! — кричу, — Тікич ледве тече, Ревуха не реве, а тільки стогне. Золотоношка не золото, а муляку несе...

— Аякже, знаємо, є у нас і факти і акти. Передаємо в прокуратуру... — заспокоїли мене лікарі санепідемстанції.

Я до прокурорів. Прокурори насупили брови і затрясли руками:

— Неподобство!.. До суду директорів передаємо!

— Ух, ми їх!.. — нахмурили брови судді. — По десятці, по десятці з них штрафу стягаємо!

Я до директорів.
— Як вам не соромно!.. Директори почервоніли і опустили долу очі. Кажуть, що будувати очисні споруди це дуже марудна справа. Спокійніше десятку штрафу заплатити!..

Я до виконкомів:
— Постанови є. Рішення є. Розробляється комплекс заходів... Науковий підхід треба...

Я до науковців:
— Наукові основи захисту водних ресурсів розробляємо. Ефективність охорони водних ресурсів залежить передусім від...

Від чого передусім залежить ефективність охорони водних ресурсів, я так і не дізнався, бо від духу, що йшов від річок, упав... Усім відомий афоризм, який гласить, що у здорової річки здоровий дух. Який дух у вищезгаданих річок, можна відчувти, навіть близько не підходячи. Отже, зі здоров'ям у цих річок не все гаразд. Це всі знають і в міру своїх сил щось роблять...

Докладають всіх зусиль управління меліорації та водного господарства, розробляють комплекси заходів управління сільського господарства, пильно дивяться Держводінспекція, ретельно складають акти санепідемстанції, виносять рішення виконкомів, прокурори справи до суду передають, судді по десятці штрафують, директори по десятці сплачують, а отруйні відходи течуть собі в річки, а рибка вгору черевом перекидається!..

Виходить щось на зразок зачарованого кола, в якому не кожний мудрець спроможеться знайти кінець. А знайти його кінче треба.

Напевно, для того нещодавно і Державний комітет охорони природи створено. Він то, будемо сподіватися, і знайде кінчик у тому зачарованому кільці і не допустить, щоб від наших красивих річок калюжки залишилися, а в них замість коропчиків та карасиків тільки жабі кумкали та над ними комарі лзничали.

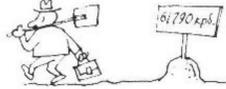
Юрій КРУГЛЯК,
спец. кор. Перця.

— Як, мамко, здоров'ячко вашої корівки? Чи несуться курочки? Чи добре вродило в садочку? Ну, та й ваше здоров'ячко як там?

ПІДЗЕМНИЙ СКАРБ

Незвичайний скарб вартістю 61.790 карбованців знайшли під землею діти села Білманівці Куйбишевського району Запорізької області. Знайшли вони не золото, не срібло, а звичайні залізні труби. По них, як виявилось, керувач Оріхівським будівельно-монтажним управлінням т. Лівертовський збирався ще до 49-ї річниці Жовтня дати питну воду третьому відділку радгоспу «Олексіївський». Збирався, але ще і по цей день ані краплини не дав, бо, як подекують, весь свій талант монтажника в землю зарив.

ДВА МІНУС ТРИ...

ЧУДНІВ Житомирської області. (Наш кор.). На будівництві асфальтованого шляху Чуднів—Романівка настав третій, вирішальний етап.

Перший етап закінчився близько у 1966 р. зруйновано старий шлях, а разом із ним і старий дерев'яний міст через р. Будичину.
Зараз починається третій етап: часне і без втраг вивезення колгоспної продукції — зерна, цукрових буряків, цукорю. Але для цього треба, щоб чуднівський шляховик закінчив другий етап — асфальтування. — який ще й не починався. Вони лише з цікавістю спостерігають, як на зруйнований, розмитий дощами трасі ідуть перші ретельні осінні баталії: буксують автомашини і ревує трактори, витягаючи їх з болота.

Телеграфне Агентство ПЕРЦЯ

ПОВДІЙНИЙ ФОКУС

ХМЕЛЬНИЦЬКА ОБЛАСТЬ. Як повідомляє наш кореспондент, нарсулдя Шепетівського міського нарсулдя т. Морозов В. володіє надзвичайними секретами магії. Одним розчерком пера він може змінити вік людини в межах 10 років.
Практично це доведено на дівчинці Яніні Гляніній, що проживає в с. Крипин Славутського району.
За офіційним державним документом, ствердженим підписами і гербовою печаткою, Яніна народилася 30 квітня 1959 року, отже їй сповнилось 8 років.
А от нарсулдя В. Морозов своїм листом до нарсулді Славутського району (від 29 травня 1967 р.) перетворив Яніну на 18-річну дівчину.
Фокус тут не тільки у збільшенні віку на 10 років, а ще й у тому, що своєю магією шепетівський нарсулдя позбавив дитину аліментів з батька, який її покинув.

СВІТЛО В ТЕМРЯВІ

Наш вінницький кореспондент телеграфу з села Мали Крушівщині (Вінницький район). Чудовий подарунок одержали мешканці вулиці Жовтневий майдан від вінницького «Сільгосп-енерго».

ЗАМАСКОВАНІ СЛІДИ

ХЕРСОН. (Наш кор.). На шляху з Сімферополя до радгоспу «Чаплинський» Херсонської області при загадкових обставинах зникла випускниця медінституту Тюрина Н. І.
Вичена на кошті радгоспу, т. Тюрина за договором і згідно законоположення мала повернутися на посаду лікаря в рідне село. Але тут її так і не діждалися.
Пошуки молодого спеціаліста привели до Херсонського обздороввіддєлу. Далі сліди зниклої губляться, бо там їх ретельно замаскували.
Пошуки тривають.

ШУЖИ МЛЯ

(Б У В А Л ь щ и н а)

Небувала трапилась пригода:
...Дуже терміново, прямо з дому,
Слюсаря Данила Скорохода
Викликали раптом до завкому.
Йшов і хвилювався три квартали,
В кабінет постукав несміливо.
— От що... На курорті ви бували?
— Не бував, — признався їм Данило,
— То збирайтесь! В нас горить путівка!
Ще й яка! — Без жодної оплати!
(Жінка мала їхати, та тільки
Не покине хворого дитяти).
На курорт! В південне тепле місто!
Як не порадіть такій нагоді!

Вручення обставили вчисто
В заводському клубі при народі.
Туш заграли. Оплески і квіти.
Тисли руку. Все, як і годиться.
(Буде оздоровленою — в звітах —
Ще одна людиноодинаця!)
Речі склавши, вирушив Данило.

Грошенят узяв на дві дороги
(Бо й назад же їхать, звісне діло,
І в дорозі витратишся трохи).
Та — пусте! Курортник він віднині!
Цілий місяць житиме на морі,
Де хлюпочуть хвилі білопінні,
Дні стоять ласкаві і прозорі.
Вже Данило, їдучи в вагоні,
Подумки гойдається на хвилях,
Потирає радісно долоні,
Чайок уже бачить білокрилих.
Тішиться: Згадали! Оцінили!
І до сліз розчулився він знову...
Пригадав: плескали всі щосили,
Як вручали премію чудову.

Як світало — в місто він дістався,
Розшукав, з швейцаром привітався,
Той на нього витріщився дивно
Й погукав: — Таїсіє Петрівно!..
З швидкістю хіба що блискавиці
Прибули медичні дві сестриці,

Глянули і, пирснувши лукаво,
Повели прибулого направо,
Де прийомна значилась палата,
Й вибігли, регочучи, дівчата.
Вибачивши їм ті витребеньки,
Увійшов Данило у приймальню
Й лікарці у чепчику біленькім
Подає путівку преміальну.

Лікарка закліпала очима:
— Не було таких іще історій —
Перший раз прибув до нас
Мужчина
В гінекологічний санаторій!..

Ех, як не підхопиться Данило
І — тікати! Немов би щось накоїв...
«А бодай же в'язи вам скрутило
З премією вашою такою!..»

* * *

Р. С. Якщо хто-небудь не йме віри, що це бувальщина, то помиляється — у Перця є лист, в якому про таку оказію розповідається.

НАРОДНІ УСМІШКИ

СКІЛЬКИ ВАРЕНИКІВ

Одна жінка на вечерю варила для свого чоловіка тридцять вареників.
Якось, коли чоловік прихворів, вона його й питає:
— Скільки ж тобі зварити сьогодні?
— Та вари двадцять дев'ять, тільки трохи більші.

Повідомив Ю. І. БАГЛАН
з м. Києва.

ЯК ЛЮДИ РОБЛЯТЬ

Був собі у попа наймит Іван. Що б Іван не зробив, все не так.
Гукає якимсь піп Івана і повчати починає:
— Ти, Іване, щоб тобі повилазило, до людей придивляйся і роби, що люди роблять.
Побачив Іван, що сусід корову зарізає. Недовго думаючи, взяв кращу попову корову та й зарізає. Як побачив те піп, очі витріщив, слова вимовити не може. А Іван розвів руками:
— Самі ж сказали, щоб я робив так, як люди роблять...

Повідомив Ф. М. КУРУЦ
з ст. Товди Свердловської області (РРФСР)

ВВІЧЛИВИЙ

У переповненому трамваї старенька бабуся однією рукою тримається за поручень, а другою держить кошик. Молодий чоловік, що розсівся поруч, радить:
— А ви, бабусю, щоб не втомились, частіше змінюйте руку, тоді і стояти буде зручніше.

Повідомив В. А. ДЕНИСОВ
з м. Степногорська Ціліноградської області (Казахстан).

ДОБРИЙ ДЯДЯ

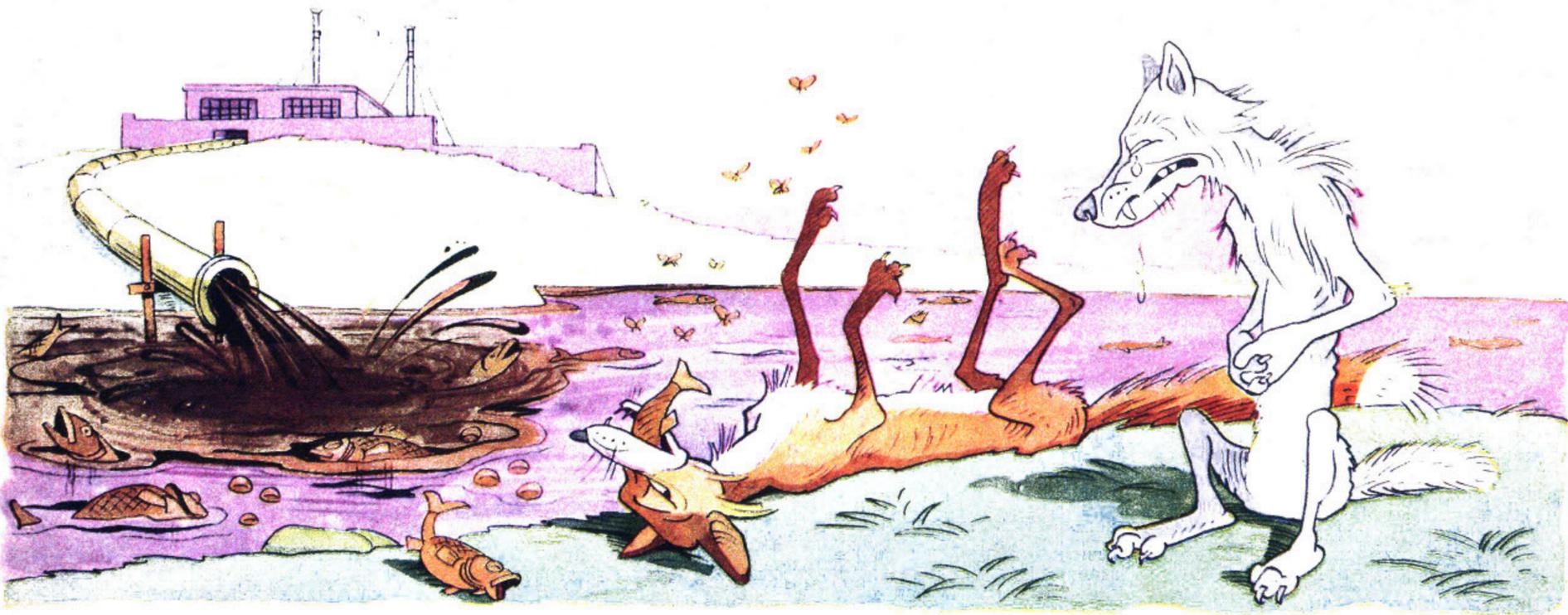
Приїхав брат до сестри в гості. Зустріли брата як годиться. Нагодували, напоїли і спати поклали. Пройшов день, другий, а на третій говорить сестрин чоловік до своїх дітей:
— Вставайте, дітки, цілуйте дядю в ручку, бо вони вже сьогодні додому будуть їхати.
А дядя повернувся на другий бік та й каже:
— Спіть, дітки, спіть. Дядя ще не скоро поїде...

Повідомив М. В. АНТОШЕВСЬКИЙ
з Глиняної Балки Шполянського району Черкаської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Що!? Чому я не в полі? А хто ж керувати буде?..

Рибки закортіло...

Народна

медицина

І не кажіть, і не умовляйте — я таки в народну медицину вірю. А чого вірю? Бо на своїй шкурі усе переніс.

Недовірливо хитаєте головою?

То послушайте.

Було це тоді, коли надворі шуміла-буяла весна, сонечко, регочучись, щедро розсипало проміння, а мене радикуліт схопив. Як штриконе, як кольне — очі на лоба лізуть.

— О-о-ох! — шкандибав я з паличкою до дому з чергової новокаїнової блокади, витираючи сльози.

— Схопило? — зустріла мене сусідка тітка Ліза.

— Ой, схопило.

— На вколи ходиш?

— Ой, ходжу.

— Плюнь. Нічого не допоможе. Як я тебе від цього радикуліту не вилікую — не я буду.

З такими ж войовничими закличками виступили проти мого рідного радикуліту тітки Клара, Фросина і Ганна.

Увечері біля моєї канапи зібрався консилиум.

— Продуло... — причина ясна, — поло-скотала мене трішки за п'яту тітка Ліза. — Ці протяги — гріб з музикою. Але спосіб є. Бери добрий жмут жалкої кропиви і шмагай себе по попереку, аж доки руки не заболять. Що залишиться від жмута — розтирай болючі місця, доки зелена водичка не потече.

— Нічого це не дасть, — випхалася наперед бочкоподібна тітка Клара. — Кропива! Пфі! Варварство.

— Ото професорша знайшлася, — обпекла поглядом тітку Клару тітка Ліза.

— Професорша не професорша, але спосіб знаю, — спокійно повела тітка Клара. — Ото, бери мокре простирадло, обмотуйся, а дружина нехай гарячою праскою попросує попереку... Аж поки простирадло не висохне. Тоді від твого радикуліту ні слуху, ні духу.

Від цього методу лікування в мене засі-

палась шока, а зуби зробили ультракоротке та-та-та-та!

— Бога б побоялись, — сплеснула руками тітка Фросина, — таке видумаете. Коли вже хочете знати, то я свого покійного Марка не так лікувала. Пишний в нього радикуліт був... австрійський... Тепер таких немає. Навіть кашлянути не міг. По яких ми з ним лікарях не ходили, що вже йому не робили — нічого не допомогло.

Першою на другий день влетіла тітка Ліза і скомандувала:

— Оголяйся!

Небесні сили! Як почала вона репіжити жалкою кропивою, потім як розтерла... Під кінець плюнула три рази на попереку і авторитетно заявила:

— Вважай, що в тебе цієї нечисті не було.

Після тітки Лізи мій попереку попросувала тітка Клара, а тітка Фросина принесла

Тоді один дідусь порадив Маркові сісти на купу лісових мурашок і сидіти до того часу, поки не прокажеш три рази «отче наш» і два рази «богородице діво, радуйся». Ти цих молитов не знаєш, то можеш шість раз проспівати отой протяжній «Посіяла огірочки».

— Ой не меліть дурниць, Фросино, — спалахнула гнівом тітка Ганна, — який дідько на тих мурашках всидить? От якби ти, Павлушо, зміг видряпатись на дерево та наловити диких бджіл. В штани насип, позав'яжуй ногавиці і качайся по траві. Півдня покачаєшся — як рукою зніме.

— Дорогі мої сусідоньки, — схлипнув я, зворушений надією, що нарешті таки позбудуся цього клятого радикуліту. — Там у буфеті, візьміть пляшку горілки, розпийте її на здоров'я, і нате вам ще по п'ятірці. А чий метод допоможе — великий подарунок зроблю.

Тітки одна перед одної шмалянули по чарці і вийшли з хати.

відро лісових мурашок, висипала у чималенький мішок, вивела мене з хати і скомандувала:

— Лізь!

Прохожі дивувалися:

— Здурів чоловік — в мішку по шию стій і «огірочки» виспівує.

Експерименту з дикими бджолами не вийшло. Тітка Фросина впала з дерева і вивинула руку.

Під вечір я втратив свідомість і був доставлений в клініку. З місяць лікувався від опіків.

Радикуліту як не було. Правда, після тримісячного лікування на курорті. Авторитет моїх тіток піднявся в зеніт. Вони ходили гоголем по селу і хвалилися:

— Чоловік ходити не міг, а тепер бачите, як брикає?

А ви гудите народну медицину...

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

ПІВЕНЬ І «ГАЛОЧКА»

У загибку, в кутку двора,
Нарада зібрана пташина.
Надходить ніч,
Небавом спать пора,
А в Півня — клопітна година:
Тримає річ
Про те,
Яким буває зерно золоте,
Які відомі способи клювання,
Як порпатись на смітнику.
— Все зрозуміли? Є питання?
Ку-ку-рі-ку!..
Кричать: — Запам'ятали назавжди,
Та відпуская скоріш туди —
Попрактикуєм в годівниці, в смітті!..
— Що ж, ставлю галочку у звіті,
Хай бачать — йде робота серед птиць!..
Закорили кури радо
І кинулись до годівниць.
Дзьобами в денця — гиць!
Гай-гай! Бо поки йшла нарада,
Злетілось галок тьма —
Та й... ні зернини вже нема!

Бува,
Надміру запопадливі півні,
Забувши про усе на світі,
Знай, кукурікають, неначе заводні,
Ні на що переводять людям дні,
Аби черкнути «галочку» у звіті.

Микола ТИЩУК.

м. Кам'янець-Подільський.

ЛИТЕРАТУРНА ПАРОДИЯ

П'ЯНІ САНДАЛИ

Москва промолкла наскрізь...
Я лимив асфальтну синьооксамитну тишу...
І п'яні
були мої сандали від дощички,
пастояній на місячнім промінні...
Тихо і вродисто
я йшов асфальтом...

Роман КУДЛИК, із вірша
«Мандрівака дерев». (Журнал
«Двіпро»).

Москва промолкла наскрізь,
І я промок...
Мої сандали напилась дощички,
І місячнім промінням закусили.
Одна сандала
Тягла мене в Сокольники,
А друга на Арбат,
І файно так
«Шумел намыш» співали.
Кажу сандалям я:
— Та не горланьте,
А то ще міліція почує!..
Так де?..
Не слухалось напосне взуття!..
Я зняв їх з ніг,
Схопив за ремінці,
І ламаючи
Асфальтну синьооксамитну тишу,
Заніс до витверзника сандали.
— Ось, візьміть!
І кинув їх черговому на стіл,
А сам я
Тихо і вродисто
Пішов асфальтом босими ногами.

К. ЮР.

НЕЩАСНА МУХА

Павук завзято Муху обніма:
— Від тебе кращій нема.
А Муха проклинає долю:
— Як вирватись на волю?
Моя годинонько важка,
Ой, лишенько, і що це буде далі?..

Та, кажуть, Муха з'їла Павука,
І осталась байка без моралі.

СИВУХА І МОРАЛЬ

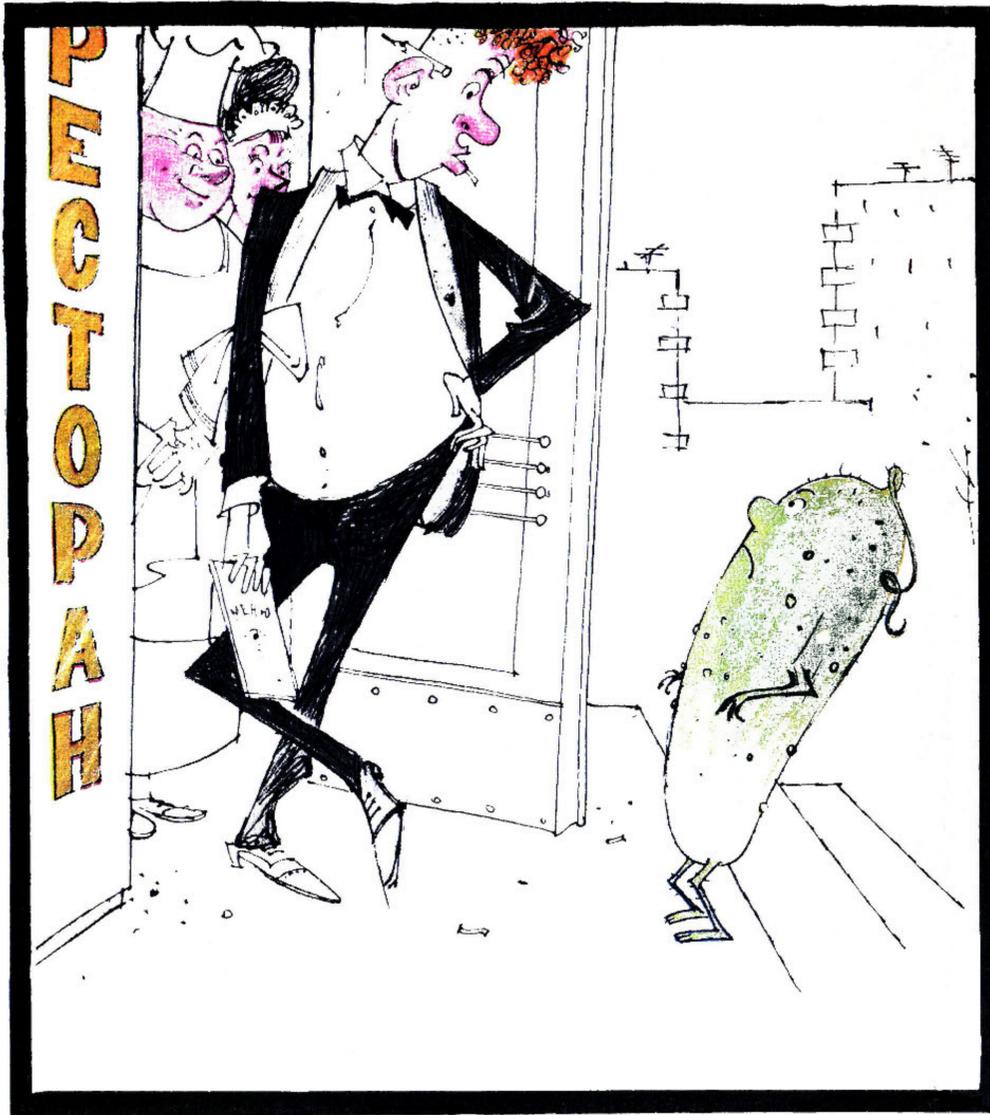
— Сивуха
В чарочку закохана по вуха.
— А чарочка компанію една.
— Тож вип'ємо до дна!
— Налийте і язикатим долю,
Щоб не покликати контролю...
Отак базікали поміж собою п'яні,

А де ж Мораль?

Приспали в ресторани.

Микола БАЙТАЛЮК.

м. Дніпропетровськ.

— Ти ще зелений по ресторанах ходити!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Буває, що п'яний співає. Але це ще не такий гріх. Перше буває, коли отой п'яний на залури лізе та людей ображає.
Таке траплялось у крамниці с. Заньків Радомишльського району Житомирської області. Якось зав. магазином Мелешенко і зав. буфетом Пилькевич «повеселились» самі і вирішили покушув повеселити. Тільки, видно, перебрала норму, бо веселощів не вийшло. Бийшла суцільна образа покупців.
Лист про це надійшов до редакції «Перця». Як повідомляє голова райспоживспілки І. Ткаченко А., факти підтвердились. Мелешенка і Пилькевича з роботи знято.

Золотешем по РОМНАХ

СУЛА ЗАШАРІЛАСЯ...

Ромни дуже гарне місто. «Київ у мініатюрі» — називають його ромени. І справді, правий високий берег Сули, на якому стоять Ромни, силуетом своїм нагадує Київ. Це враження підкреслюють мальовничі зелені кручі та бані старовинної святодухівської церкви. А в долині, як і в Києві — пляж...
Пряжність сонце...
Зупинись, мандрівнику, Сула перед тобою! Т. Г. Шевченко писав колись у «Наймичці»: «Сула зашарілася матовим рум'янцем, мов зазмагла на сонці молода мнися при зустрічі з милим юнаком своїм»...
І зараз Сула зашарілася. Ні, ми не нагадуємо їй милих юнаків. Вона зашарілася за замисльнимогоспом Г. Є. Цегельника. Сулі ніяково за оцей зашарілий, невпорядкований пляж, де ні від сонця заховатися (грибків лише три-чотири), ні погулятися (берег замулений зимою осокою). «Це вже, Григорію Єлисеєвичу, — ніби каже Сула, — вибачте, ні в мініатюрі, ні в натурі Київ не нагадує!»

НАЛИТЕ СКЛЯНКУ ВОДИ

Сонце в Ромнах щедре. Уже з ранку хочеться вгамувати спрагу. У самому центрі міста, в Гастрономі № 2 вас зустрічає приємна прохолода. На прилавку батарея балонів для натуральних сонів. 3-за прилавку виглядають пляшки з безалкогольною рідиною.
Просимо склянку лимонаду. Дівчина в білому халаті відповідає, що лимонад зараз не продається. Ми згодні на склянку вишневого соку. «І сік, — каже дівчина, — і лимонад продаються тільки з 10 години ранку... Знизуємо плечима: це ж безалкогольні напої, чому ж на них встановлено «сухий закон» до 10 години, як на спиртне?! Директор магазину Антоніна Михайлівна Назаренко люб'язно пояснює нам, що вся біда у надрах. На торговлю безалкогольними напоями в ранкові години в неї нема продавця. Потерпіть до десятої і пийте на здоров'ячко!
А термометр у тині показує двадцять п'ять. Хочеться випити склянку холодної газованої води. Але де? Автомат у готелі сухий. Біля єдиного в Ромнах сатуратора (в центрі міста) довезла черга... О, он біля колонки дідопенсионер точить воду. Звичайну. Не газовану. Але холодну. Просимо в діда напитись. «Будь ласка, пийте, скільки хочете, я не Роменторг...»
Якби Ф. Ф. Переваруха був богом, він би встругнув чудо на кшталт Кани Галілейської — перетворив би воду у комунальних колонках на газовану. Але Федір Федорович не бог, а директор Роменторгу. Чудес він творити не вмів. А торговати водою?.. А це вже судити самі: на місто з 42-тисячним населенням жодного тобі ніоска з водою, жодної виносної точки з безалкогольними напоями — ні на вулицях, ні в парках, ні на стадіоні, ні на пляжі...

ЧУДЕСА МЕХАНІЗАЦІЇ

Пора обідати... Рекомендуємо студентську їдальню місцевого технікуму механізації сільськогосподарства. Це не дальня, чудеса кухонної техніки. Ви тільки гляньте! Посудомийна машина. Вартість 700 крб. Потужність — 500 тарілок на годину... За 5 років і щербаті миски не сполоснула. Раз!.. Електрорарочний казан. Вартість 659 крб. Потужність — 300 порцій... За 4 роки жодної тарілки борщу не зварив. Два!.. Електросмажниця шафа для пірижків. Вартість 397 крб. За три з лишнім роки і перепічки не спекла. Три!.. Красуня електроплита. Наймодіша в ансамблі: рік як порошком відкрилась Ціна їй — 432 крб. Чотири!..

А на кухні стоїть дим і сморід. Кухарі хацько орудують ополониками біля напіррозвалених плит і задрісно поглядають на заморожену механізацію. 700 студентів технікуму — теж. Лише заступник директора технікуму І. П. Ситак спокійний. У нього давно вже є все, щоб підключити їдальню до мережі: і провід, і трансформатор. А от такої деталі, як відповідальність за доручену справу в людини немає. І ніхто її ніяк йому не підключить.

ДВА ЕТАЛОНИ

Є в місті 2 будинки. Один на вул. Р. Любимецького, 2. Другий — на вул. Шевченка, 7. Перший збудовано 4 роки тому. Другий заселено в січні цього року. Перший — 3-поверховий на 20 квартир. Другий — 5-поверховий на 74 квартири. Перший будинок танцює. Цілу зиму Під вузину двох моторів, що стоять у коцегарні. Вентиляції тут немає. Коцегарка щодня пудрить у домі все саєюю (забули поставити захисні втулки). Кухні залишили без води. Ванні кімнати — без ванн. Тут стоять тепер кухонні плити. Посеред двору — дві гори: мужеліца і занам'янілого алебастру...
У другому будинку стріляють стіни всіх квартир. Штукатурка густо начинена шматками негашеного вапна. Місця з начинкою починають дутись, набраноють і з тріском лопаються. Стелі в квартирах «гофровані». Вікна — без прорізок: всю зиму в квартирах гуляв мороз. Підлоги на багатьох балконах наполовину вже вивітрились: бетон марши «пісок». Двір — не двір, а звальщина.
Два будинки — два еталони бруку. Перший — 4 роки тому вивела Рембудконтра. Тепер вона не будає. Тепер будівництво зосереджено в руках Будівального управління № 2. Воно здає щорічно близько 250 квартир. З дуже великими недоробками. Складається враження, що бракороби з рембудконтра отаборилися в БУ-2.
— Будівництво в нас велике, а якість його далека від ідеалу. Часто нові будинки здають на хапай, з непорядкованою територією. А ми, на жаль, приймаємо. Це ускладнює боротьбу з браком.
Так сказав нам у розмові голова Роменської міськради С. А. Алексєєв. І ніби на підтвердження цього недавно БУ-2 вигнало собі такий же 5-поверховий будинок (вул. Комсомольська, 2) у такому ж «художньому оформленні». Видно, БУ-2 на чолі з Егемом Степановичем Шидловським вирішило і далі не відступати від обох еталонів.

КУДИ ВЕЗЕ СУРЖИКИ..

На роменському автовокзалі череда автобусів. Хочеш їдь на Київ. Хочеш — на Харків. А хочеш — сідай на «Ромни—Сребное»... Куди?.. Куди?.. Водій низує плечима — що то за пасажир такий нетямущий! На Сребне машина. Тільки тепер починаєш петрати, що назву маршруту написано безграмотним суржинком і що веде тебе той суржин на Чернігівщину, в Сребне.
До речі, суржинку у місті хоч одбавляй. Не втекла від цієї грамоти і «Ул. ім. Шевченка». Голова Роменської міськради Сергій Андрійович Алексєєв люб'язно пояснює нам, що таку «культурну неохайність» породив місннимогосп: «Там, — каже він, — не відають, що творять...»
Не можемо не погодитися з велимишановним головою. І хоч він і запевняє, що з суржинком і з усією «культурною неохайністю» поведуть непримиренну боротьбу, ми привітати його авансом з перемогою не можемо. Підомідемо, поки комунальними старовинного міста опанують українську мову і дружно виженуть суржин з усього міста, у тому числі і з вулиці імені Шевченка.

Золотешем по Ромнах мандрували, записували й малювали Ол. ГРОМОВ та В. ГЛИВЕНКО.

Дружні шаржі Анатолія Аругюнянца

Лауреат Шевченківської премії письменник Петро ПАНЧ

Історія ви гляньте-но яка:
Він починав усе з писарчука,
Пройшов і в артилерії науку,
І землемірську теж освоїв штуку.
І все оте — пішло йому на руку...
Тепер що слово — то влуча у ціль
І рідної землі — слові — сіль.
У кожнім слові — майстрова рука! —
А не якогось там писарчука.

Народний артист УРСР Сергій КОЗАК

Сергій Козак — не лиш співак —
Він і у рими знає смак
І сам пісню зладити — мастак...
Ну, поверни чи сак, чи так —
З усіх боків Сергій — козак!

Заслужений артист УРСР Валентин ДУКЛЕР

Часом, буває, хтось розкриє рота,
Що скаже, все — ні в тині і ні в ворота.
Зате як слово мовить Валентин,
То це — і у ворота, і у тин!
Бач, є до слова у людини хист.
Еге! Не даром сказано: артист!

Тексти Д. МОЛЯКЕВИЧА.

Вугілля

Ось ми й одружилися. А що робить людина, яка тільки-но одружилася? Мабуть, вас здивує це питання, мовляв, якщо не знаєш, нащо одружувався. Але хіба людина не знає, що вона робить, коли одружується? От я знаю, навіть добре знаю. Перш за все треба подбати про вугілля. І я почав з цього. Пішов до одного приятеля, до другого, третього — розпитати, як дістають вугілля.

— О! — відповіли вони, — не дістанеш.

— Чому?

— Не дістанеш, і край.

— Як, хіба я не маю на це права? О аллах, я не вірю, щоб не можна було дістати вугілля.

Я був упевнений в цьому і намагався переконати інших. На злість всім я звернувся до нашого дільничного. Майже десять хвилин я чекав, поки він перестане кашляти.

— До якої ви належите партії? — спитав я нарешті.

— До демократичної, — відповів він.

— Дуже добре, я теж член цієї партії. Живу ось там і там. Хочу купити вугілля, і, оскільки ми належимо до однієї партії, прошу вашої допомоги.

— А як ви купували до цього часу?

— Ніяк, бо я тільки-но одружився, а до цього зимував як доведеться і де доведеться. А тепер у мене дружина, теща.. Словом, своє домашнє вогнище, і я хочу, щоб їм було тепло в рідному кубельці.

— Потрібні довідки з попереднього місця проживання вашого і вашої дружини.

Я відразу ж надіслав телеграми — термінову, блискавку. Не минуло й місяця, як я одержав довідки і приніс їх дільничному.

Цього разу він сказав:

— Тепер напишіть заяву на ім'я начальника контори, що розподіляє вугілля.

Швиденько пишу заяву. Дають мені якийсь бланк для заповнення в правлінні. Бачите, як усе йде гаразд, а мої приятелі запевняли, нібито я не дістану вугілля. Отож одержав я цього бланка. Дільничний заповнив папірець і спрямував мене в пункт розподілення палива. Залишилося одержати ще один підпис — і все. Я одержу вугілля! А ось і цей підпис. Кінець! Ось побачать, матиму я вугілля, чи ні! Наш народ звик, щоб йому все розжували і до рота поклали. А зараз тільки того й лишилося, що прийти до завкладом і сказати:

— Ану, друже, навантаж мені тонну вугілля! Невже це можливо? Склад — це не продовольча крамниця, де треба до очманіння стояти в черзі. А тут така безліч урядовців... І всі гроші одержують, значить, повинні й вони щось робити... Виявляється, потрібен ще один підпис... От і все.

Коли всі процедури скінчилися, мене спрямували до урядовця, що сидів за крайнім столом. Він іронічно подивився на мене і ледве помітно посміхнувся.

— Вам, — спитав він — вугілля?

— Так, так, вугілля.

На його обличчі з'явилася більше посмішки.

— Значить, бажаєте вугілля, так?

Я дуже люблю веселих людей і, дивлячись на нього, теж почав посміхатись.

— Так, так.. вугілля..

Якщо ви звернули увагу, в нашій країні переважна більшість службовців мають якийсь кислий вигляд, ніколи не посміхаються до відвідувачів. А цей ось почав реготати і навіть голосно.

— Значить, вугілля, так?

Я в унісон із сміхом відповів: — Вугілля, звичайно, вугілля!

Він істерично реготав, і я разом з ним. Приємно, коли зустрічаєш веселу людину, що вміє сміятись од душі. Дай аллах всім доброго настрою.

— Значить, ха-ха-ха, — ледве переводив дух цей веселий урядовець, — значить, вугілля, так, ха-ха-ха... — Важко зупинитись людині, яка так істерично регоче, вона, навіть, більше входить в азарт. Я сміюся ще голосніше за цього веселуна.

— Вугілля, ха-ха-ха.. — обидва тримаємося за животи, очі повні сліз, мабуть, швидко очманіємо від цього реготу.

— Значить, вугілля, так?..

— Так, так, вугілля, звичайно!..

— Ну, а якщо в нас його немає?

— Що... А чого ж ви так смієтесь?

— Того, що немає, ха-ха-ха!

Мені вже не до сміху, але я не можу зупинитись. Регочу.

Це був якийсь божевільний регіт. Слава аллаху, посадили мене на стілець, дали води, ляпали по щоках, примусили нюхати одеколон, а коли я через деякий час прийшов до пам'яті, спитав:

— Так що — я не дістану вугілля?

— Вугілля не вистачає для старих клієнтів, а ви поки що новий.

— Як же переживе моя родина таку люту зиму?

— Може ви дістанете яку-небудь довідку?

— Яку?

— Може, у вашій родині хтось хворіє на ревматизм, то принесіть довідку, тоді напевне дістанете чверть тонни.

Я побіг додому.

— У кого ревматизм?

— О аллах, невже з'явилися нові ліки проти цієї проклятої хвороби? Десять років місця собі знайти не можу від страшного болю, — зарепетувала моя теща. Ось де допомогла тещина хвороба. Взяли довідку. О, якщо тепер я привезу додому вугілля, то вже введу всім скептикам, які теревенять, що в нас геть чисто все дістається дуже важко. Ну й народ пішов — нічому не вірять. А й справді — невже це справедливо — давати паливо здоровим людям, коли його не вистачає для хворих? Хочеш вугілля — хворій на ревматизм!.. Я відніс довідку.

— Оцю довідку ми не приймаємо! — сказали на складі.

О аллах, вони думають, що вона фальшива.

Та й справді, в наш час розвелось стільки фальшивих лікарів, інженерів, юристів, що це не так вже й просто — переконати урядовців, що лікар, котрий видав довідку, справжній, а не фальшивий. Урядовцеві на складі потрібна довідка медичної комісії, адже в комісії не можуть всі бути фальшивими — знайдеться хоч один спеціаліст.

Але, як з'ясувалося, дістати довідку від тієї комісії не легше, ніж дістати вугілля. Домагайтеся, сказали мені, і я почав домагатись. Минув ще місяць, я одержав довідку й зітхнув з полегшенням. Побіг до вже знайомих урядовців.

— На жаль...

— Що таке?.. Ось довідка!

— Це довідка про ревматизм.

— Але ж ви вимагали такої довідки, і я приніс її. Якщо б вам була потрібна довідка про захворювання на рак, слово честі, я б її теж приніс!

— Ще недавно ми давали паливо хворим на ревматизм, але зараз їм уже не даємо, бо не вистачає вугілля.

— О аллах, що ж мені робити!

— Невже у вашій родині ніхто не хворіє на туберкульоз? Зараз паливо даємо тільки таким хворим.

— Ні, на жаль, ніхто на туберкульоз не хворіє.

— Тоді ми нічим зарадити не можемо. Щоб ви могли одержати в нас вугілля, потрібно, щоб хто-небудь з вашої родини захворів на легені.

О, як я розгнівався на тих песимістів, які попереджали мене, що в нас неможливо дістати вугілля. Адже дають хворим на легені! Дай аллах, щоб ми пережили цю зиму, а вже на той рік вугілля одержимо, бо навряд чи в таку люту холоднечу залишиться хоч одна людина, яка не захворіє на запалення легенів, а там і на туберкульоз. Може, дехто скаже: «Люди добрі, дайте мені вугілля, поки я ще здоровий!» А хіба так можна. Але коли ви захворієте на туберкульоз, вам скажуть:

— Щоб одержати паливо, треба померти, бо зараз ми вилаємо тільки мертвим і тільки таку кількість, яка потрібна, щоб підігріти воду для обмивання небіжчика.

І знову скептики скажуть, що вугілля в нас дістати неможливо! Такий офіційний закон, так встановлено і, якщо ти не номер, навіщо тобі вугілля?

Але коли-небудь я все ж таки дістану те вугілля, тоді я засиплю ним очі тим, котрі, живучи у нашій країні, нічому не вірять.

— Це наш новий начальник ВТК. Попередній був надто вже окатий.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПРОТОПТАЛИ СТЕЖЕЧКУ...

— Скажіть, а чортове колесо сьогодні працює?

Скажемо одразу: мова йтиме про вулиці. Про вулиці сіл наших, українських, оспіваних у піснях та описаних у романах. Тих сіл, що їх називають найкращим куточком на землі. Бо й справді, гарні наші села. А особливо вони гарні на Поділлі.

Оце нещодавно побував я в Хмельницькій області. Походив по селах, подивився і переконався: не те тепер архаїчне село, не ті тепер і вулиці. Бо й часи вже не ті.

Просторі й рівні вулиці. Біля кожного двору гарна огорожа, палісадники. Вулиці вкриваються асфальтом. Це вам і Пирогівці (Хмельницький район); це вам і Летава (Чемеровецький район); це вам і Гриців (Шепетівський район); це вам і Лісоводи (Городоцький район).

Таких сіл на Хмельниччині стає дедалі більше. Але ми пишемо не ліричний етюд. Ми пишемо фейлетон про інші села...

— То як у вас вулиці? — цікавимося в Остапківцях Городоцького району.

— Хіба не бачите?! Он гляньте, куди хазяїн сміття висипає. Прямо на вулицю. Піраміди понаносив.

— А ви їм що? — питаємо у голови сільради.

— Кажемо...
— А вони вам що?
— Обіцяють...

Таких «хазяїв» в Остапківцях, крім голови сільради, через один двір. Тут все пруть на вулицю, як на звалище: купи сміття, будівельні відходи, консервні банки... За це ніхто нікого не штрафусь, не попереджає, а лише «нажуть». Словом, в Остапківцях благодать! Далеко сміття не треба виносити.

Ідемо у Спасівку. Це теж таки Городоцького району. Цікавимося у сільраді:

— А чого ото ви свиням не дозволяєте по вулицях жир нагулювати? Хай би попід дворами полазили, ям нарили, в калюжах понижилась.

Представник сільради примружив очі. Вивчає.

— Оце були у Великому Карабчієві, вашого ж таки району, так там свиням простір! Серед вулиць «барішні» лежать. Загоряють. На вулицях тоб і водолікарня свиняча, і пляж, і санаторій. А у вас якось не так. Депутат збирає, громадськість організовує, чистоту на вулицях наводите. Невже по шиї за вулиці б'ють?

— Жартуєте! — товариш посміхається. — А депутати для чого?..

І справді, для чого вони, приміром, у селі Купині? Що вони роблять?

Вулиці не кращі, ніж в Остапківцях, плюс — у загальній «пейзаж» вписуються телеграфні стовпи.

— Для чого у вас стовпи посеред вулиці?
— Щоб шоферів дратувати.

У Купині жартують. Жарти, звичайно, чудесна річ, але коли ті стовпи зв'язківці став-

лять, де дядя захоче, то тут не до сміху. А справа, виявляється, дуже проста. Стовп, приміром, припадає ставити якраз на подвір'ї чи за хатою. А хазяїнові той стовп як скална в оці. От і могоричать зв'язківців. А тим що? За добрий могорич той стовп і на комині, якщо хазяїн захоче, поставлять.

У Новому Поріччі взагалі дива. Навіть те, що вже є, занехаяли. Худоба аляями саду ходить.

— Чого ви корів через сад гоните? — питаємо у доярку.

— А у нас вулиці дуже грузькі та й далеко обходити. Забр'юхаються. Так ми їх через сад.

— Це ж ботанічний. Знаменитий не лише в Новому Поріччі, а й у республіці ботанічний сад!

— А ми що, не знаємо?!

— Так чого ж худобу гоните там, де люди повинні відпочивати?

— А ви у Михайла Гавриловича Фанди запитайте. Це наш голова колгоспу!

Другу стежечку протоптали у Стріхівцях Ярмолинецького району. Протоптали ту стежечку через сад дівчата. Бо на тваринницькій ферми сухими не добратися.

— Ви ж у чоботях! — нагадуємо.

— А ви не бачили, які у нас калюжі?.. Вище халав, — і дівчата побігли. Вервечкою. Та городами, городами. Попід сад. Хоч і даліше, зате сухіше.

І останнє. Ні для кого не секрет, що «поети народжуються в селі, а помирають у Парижі». Але спробуйте знайти імена тих поетів у назвах вулиць?! Адже це історія кожного села, його гордість. Та вулиці й досі називаються «популярними»: Пунасівка, Салотопка, Задрипанка, Лиса гора. І це навіть там, де зростали герої і полководці, знатні хлібороби і поети, де робилась історія й народжувались легенди.

А звідси іще одна «хвороба»:

— Ви не скажете, де живе Цимбалюк Петро Іванович?

— Вам якого? У нас їх два...

Буває «іх» три, буває й більше. От і спробуй знайти саме того, який тобі потрібний, коли на конверті, не кажучи вже про номер будинку, навіть назви вулиці нема.

У селі Клиновому (теж Городоцький район) то й назв тих ніде чіпляти. Обабіч вулиць хліви. І ні парканів тоб, ні живоплотів. Одні купи гною над ровами, а хати у вишняках, аж на горі. Бо тут кожен сам собі голова і сам собі архітектор. Бо тут люди будуються, як ному заманеться.

Перекраюється обличчя села. Краса його. Тому й питається: коли ж ми нарешті повернемося лицем до вулиць? Лицем, а не, пробачте, хлівом, як у Клиновому.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

ДЕЩИЦЯ ДЛЯ ГОСПОДИНІ

Бачили, як сьорбає борщ зразково вихованій гість? Він ніколи тарілку не осушить до самого дна. Завжди якусь децимо не доїсть, щоб було що вилити у помийницю. Втім, не тільки в гостях, але і на роботі дехто часом демонструє такі ж вишукані манери. Як от, приміром, т. Дегтярьов.

У Криничному Донецької області т. Дегтярьов реконструював місцевий ремзавод. Не сам, звичайно, а з допомогою будівельників тресту «Макбуд», яким він уже не перший рік керує.

Так от, реконструкцію Криничанського ремзаводу трест «Макбуд» закінчив ще в 1965 році. Тоді ж таки, у грудні 1965 року, здав під'їзну колію, що обійшлася заводіві в 349 тисяч карбованців.

Хороша колія. І шпалами її вистелили, і рейки на шпалах проклали... А користуватися нею завод не може.

Чому? Через якісь дрібниці: треба було довести обочини земляного полотна до проектної позначки, а «Макбуд» так спішив здавати об'єкт, що зробити це мізерію просто не встиг.

— Не хвилюйтеся, — заспокоїв т. Дегтярьов приймальну комісію. — Не мине й двох тижнів, як ми цю недоробку ліквідуємо.

Комісія йому повірила. Правда, не дуже сильно, бо на всяк випадок зробила застереження у приймальній акті та ще примусила т. Дегтярьова під ним розписатися. Керуючий трестом «Макбуд» з превеликою готовністю поставив під застереженням свій власноручний підпис.

Минуло два тижні. За ними — ще два роки. А до земляного полотна за цей час, уявіть собі, ніхто й не підходив. Вгтавивши 349 тисяч карбованців у будівництво під'їзної колії, ремзавод має тепер цілковиту можливість денно і нічно нею милуватися. А коли прибувають вантажі на станцію Кринична, то посилали за ними доводиться, як і раніше, автотранспорт.

Обходиться це заводіві не так щоб дуже дорого: всього лише кілька десятків тисяч карбованців щорічно.

Дрібниці... Отакеньку ж дрібничку було виявлено і в системі каналізації, що її спорудив трест. Все, начебто, виконав «Макбуд». І траншеї викопав, і труби проклав, навіть землею ті труби притрусив. Про одне лише забув, — про насосну станцію, без якої каналізація на заводі працювати не може.

— Юринда! — махнув на це рукою товариш Дегтярьов. — Нам це раз плюнути.

І, треба йому віддати належне, — таки плюнув. Добряче. Геть

на все. Навіть на своє письмове зобов'язання — негайно ліквідувати недоробку.

Керуючий трестом плюнув та й утерся, а недоробка — залилася. Насосна станція і понині ще не перекачала ані краплини рідини. Зате, мокро — аж плющить у корпусі № 1. Споруджував його той же «Макбуд», але замість даху накрив решетом.

З якихось причин, відомих одному лише т. Дегтярьову, спеціалісти «Макбуду» в цьому ж корпусі не закінчили монтаж вентиляційної системи. На це знову ж таки в тому ж 1965 році зауважила приймальна комісія.

— А ми у себе це питання вже провентильовали! — бадьоро запевнив членів комісії товариш Дегтярьов. — Не встигнете і оком моргнути, як все буде зроблено.

Члени приймальної комісії і справді не встигли оком моргнути, як під зобов'язанням про усунення недоробок уже красувався підпис керуючого трестом «Макбуд». Цим підписом вони, між іншим, тішаться ще й досі, бо нічого більше т. Дегтярьов за ці два роки з тією вентиляцією не зробив.

Недоробки, як були, так і залишилися недоробками. А т. Дегтярьов, яким був, таким і залишався: зразково-показовим ідолом у гостях і неохайним працівником на підприємстві.

Б. ГРИГОРЧУК.

Мал. В. ГЛІВЕНКА

— І по радіо казали, що сьогодні будуть короткочасні опади...

Перчанські консультації

ДОВІДКА ПРО ДОВІДКУ

Що таке звичайнісінька довідка і що таке індульгенція?

Індульгенція — це щось ніби довідка про відпущення гріхів. Видавалася вона католицькою церквою. Не за «спасибі» видавалася, а за дзвінку монету.

За довідку ж, скажімо, про стан здоров'я вистачає і «спасибі».

Цю безплатну довідку про довідку даємо працівникам Бородянської райлікарні, що на Київщині, бо сплутали тут люди звичайну довідку про стан здоров'я з індульгенцією: взяли та й встановили за неї плату — 30 копійок за штуку (у вигляді марки Червоного Хреста).

БАХУС І ЙОГО АПОСТОЛИ

Пили й пили... Сиділи вдвох І захлиналися тостами: Нехай, мовляв, живе наш бог І ми, його апостоли!

Десь до півночі в ресторані Свого божка хвалили п'яні, Усіх же — гудили без меж. Аж поки, наче в поторочі,

Покособочило їм очі, І душі — теж.

Благословивши їх обох, Подавсь під хмари Бахус-бог, А під столи — Апостоли.

Володимир ОМЕЛЬЧЕНКО.

м. Запоріжжя.

ПАРАДОКСАЛЬНИЙ ВИПАДОК

Хоч вірте, хоч ні, але достовірно кажу: у Лисянці заговорив волик рябенький вагою центнерів на п'ять...

Про цей випадок, звичайно, в Лисянці ніхто не знав. Ходила по району поголоска лише про те, що Леонтій Іванович Уляницький, заготівельник госпрозрахункового магазину Лисянської райспоживспілки, та Василь Йосипович Хлипновський, завідувачий базою райконтори «Заготскотвідгодівля», купаються в грошах, як вазренки в сметані. А звідки вони ті гроші беруть, ніхто не цікавиться.

Уляницький та Хлипновський боялися лише пильного ока, наче заєць грому, бо творили на базі все, що самі хотіли.

Пригнав, скажімо, колгосп два десятки волів на здачу. Не воли, а гори, аж земля вгинається. Уляницький з Хлипновським тут як тут. Тричі обійдуть череду, почувать потилиці і до тих, що пригналі:

— Мда... Звідки ці дрова пригналі?! Тут не паливний склад, а база для худоби. Дров не приймаємо.

— Хіба ж це дрова?! — ображались колгоспники. — Наші воли, як лани.

— Сказано, волів такої, як оце, вгодованості не приймаємо. Жеміть їх на здоров'я додому.

Знаючи, що колгоспи відгодували стільки волів, свиней, овець, що здати їх на м'ясокомбінат або заготівельникам не так легко, лисянські баришники Л. І. Уляницький та В. Й. Хлипновський діля нахабно.

— Коли хочете, — говорили вони представникам колгоспів після першої психологічної атаки, — то можемо прийняти ваших волів, як нижче середньої вгодованості.

І знаходились люди, що хибували. Не гнати ж череду за 30—40 кілометрів назад.

Не встигали представники колгоспу відійти, як Уляницький з Хлипновським кидалися до волів, гладили їхні жири спини.

— Ну як? — реготав Хлипновський. — Накрили колгосп мокрим ридном?! А ти, Леонтію, казав, що в мене таланту нема.

— Є, Васю, є! Не лише талант, але й гроші. Скільки ми потвоємо заробимо на цих воллах?

— Карбованців триста! — Коли не більше, — задоволено потирив руки Уляницький.

Воляча доля не обходила й свиней. Торішньої осені, наприклад, два колоски пригнали на базу чимало свиней. Застосувавши знайомий вже нам хід, заготівельники занизили вгодованість свиней, украли на цій операції півтори тонни свинини й поклали до своєї кишені 1.700 карбованців!

Жили баришники, мед-вино пили. Думали, що небеса над ними чисті, безхмарні. Може б, так воно й було, якби не рябенький волик...

Хоч як не застерігала його в молодості мати, але Лисянської бази рябенький не минув.

Якось пригнали на базу череду, а в ній — рябенький волик. Слухає, бідолаха, накасаурився. Чує знайомий голос Уляницького:

— Звідки дрова?..

— Пригнали таке абищо, — тільки на смітник викинути, — в тон Уляницькому підтакує Хлипновський. — Не воли, а кістки в шкірі.

— Це я кістки?! — заревів рябенький. І як гупне ногою — хитнулася земля. Заготівельники спочатку не зрозуміли — й до нього. Уляницький боки обмацує, Хлипновський в зуби заглядає.

І рязний віл не витривав, заговорив мовою людською:

— Василю Йосиповичу! Іменем господа бога прошу вас — не дишайте на мене, відверніться. Від вас перегаром тхне. Аж на силос мене тягне!..

Хлипновський ошелешів:

— Ти диви!. Рябенький волик розмовляти вміє!.. Це ж парадокс!

— Парадоксальний випадок! — уточнив волик. — Хіба не парадокс отаких, як ми, волів на дрова перетворювати!..

Почули це й останні воли і таку гуркотнечу біля бази підняли, що курява аж за хмари сягнула. І досі, кажуть, стоїть...

Отакий парадокс у Лисянці стався. Такий випадок, що хоч стій, хоч у калюжу падай, а хоч і на лаву підсудних сідай.

А що ж, сядуть. Щоб знали, як підривати авторитет... волика рябенького!

І. РЯБОШТАН.

Черкаська область.

на все. Навіть на своє письмове зобов'язання — негайно ліквідувати недоробку.

Керуючий трестом плюнув та й утерся, а недоробка — залилася. Насосна станція і понині ще не перекачала ані краплини рідини. Зате, мокро — аж плющить у корпусі № 1. Споруджував його той же «Макбуд», але замість даху накрив решетом.

З якихось причин, відомих одному лише т. Дегтярьову, спеціалісти «Макбуду» в цьому ж корпусі не закінчили монтаж вентиляційної системи. На це знову ж таки в тому ж 1965 році зауважила приймальна комісія.

— А ми у себе це питання вже провентильовали! — бадьоро запевнив членів комісії товариш Дегтярьов. — Не встигнете і оком моргнути, як все буде зроблено.

Члени приймальної комісії і справді не встигли оком моргнути, як під зобов'язанням про усунення недоробок уже красувався підпис керуючого трестом «Макбуд». Цим підписом вони, між іншим, тішаться ще й досі, бо нічого більше т. Дегтярьов за ці два роки з тією вентиляцією не зробив.

Недоробки, як були, так і залишилися недоробками. А т. Дегтярьов, яким був, таким і залишався: зразково-показовим ідолом у гостях і неохайним працівником на підприємстві.

Б. ГРИГОРЧУК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

До «Перця» надійшли скарги про те, що на Житомирському ремзаводі ремонтують автомашини за бракоробським девізом: стук-грюк, аби з рук. Відділ технічного контролю дивився на якість ремонту крізь палани і вільно випускав у широкий світ машини з неусуненими дефектами.

На ремзаводі замінено начальника ВТК, штат контролю збільшено, встановлено більш кваліфікованими працівниками.

Якщо заступник голови Київської міськради т. Задихайло казати тобі: «Моя хата скраю...» не вір. Бо це наша хата скраю. По вулиці Героїв Севастополя, № 32. Вже понад рік до нас не доходить гаряча вода. Ліше розпорядження будинкоуправління № 711 доходить. Платити своєчасно за цю воду наказують. І рахунки на оплату доходять.

Цікаво, Перче, чи діде до нас коли-небудь пояснення того ж т. Задихайла, за що ми гроші платимо? Бо наші скарги до нього вже не раз доходили.

За дорученням жителів будинку № 32 по вулиці Героїв Севастополя М. ГИЛИЦЬКОЇ.

м. Київ.

Ти, безперечно, здивуєшся, дізнавшись, що голова колгоспу с. Попелі т. Сіренко випрошує... мух. Прямо серед села. Не знаємо, може, голова гадає, що від того є якийсь зиск, але нам, жителям села, здається, що — шкода.

Та ти, Перче, сам посуді: поруч школи і житлових будинків колгосп розбив літній табір для молодянка великої рогатої худоби. Мух розвелася, звичайно, багато. Але дивно, що т. Сіренко не розуміє одного: коли б він цей табір виніс за село, то мух було б значно більше. А вже в селі їх і школярі б'ють, і люди липучками ловять. Неваже це т. Сіренко не турбує?

Мешканці села Попелі (9 підписів). Дрогобицький район, Львівська область.

Скільки ти живеш на білому світі, а мабуть, і досі не знаєш, як людез ягнят роблять. А от т. Федюк — голова правління Рожнятівської райспоживспілки — це робить просто. Спочатку автоводіям: тт. Шляхтичу, Луніну, Писарю, Бойчуку, Тринчуку не дає вихідних. Потім за ці «вихідні» не платять грошей. Коли ж шофери йому нагадують, що другий рік підряд працюють без вихідних, т. Федюк махає на них рукою. Коли ж вони скажуться — пальчиком. Якщо подають заяви до суду — загрожує звільнити з роботи. Ось саме в цій стаді люди стають схожими на ягнят: більше нікуди не пішуть і не скажуться. Тому, Перче, цей лист замість них вирішив написати я.

Ю. КУЗЬМЕНКО, секретар первинної територіальної партійної організації с. Перегінська, Івано-Франківська область.

Одержав наш колгосп «Прапор комунізму» у грудні 1966 року на одеському заводі «Сільгосплаграт» автотранспортний АЦ2-51А № 6499 (шасі № 8-844918, двигун № 3761843). І в заводських документах саме так значилося: автотранспортний. І заплатили ми за нього, як за автотранспортний, 1483 карбованці 96 копійок. А от минуло два дні, і нам назвогін прислали новий рахунок на 2463 карбованці 32 копійки. На що ж саму машину. Але цього разу її вже було поіменовано автотранспортним, а автотранспортним агрегатом. Усі, дивлячись на цей «агрегат», сміються, а от грошники — плачуть. 979 карбованців 36 копійок наче вигринали з нашої колгоспної каси.

Колгосп, кажуть, один сиритий чоловік не без вигоди для себе отаким же чином перетворював караса на порося. Куди тоя уміацелі до одеських штукарів... За пояс його закинули!

А. САВИЦЬКИЙ, головний бухгалтер колгоспу. Держанський район, Хмельницької області.

Я, на жаль, точно не знаю, з якими показниками приймають до Клубу губителів природи, і через те нагаюся: чи можна рекомендувати до нього начальника Ганьсько-Розбишського нафтопромислу С. М. Осипова та головного інженера П. А. Влодина?

Візьмімо, приміром, такс. Вони вважають розчин каштуну з нафтою високоэффективним мінеральним добривом і поливають ним свої городи. Але каштун, огірок та помідори продають від такого «харчу». Не приймає той розчин за «підкормку» і риба в нашій річечці — уже вся догори черевом попливла. Бачучи таке, обидва керівники промислу мусили б затримувати цю отруту у відстійниках біля вишки, а не заливати нею село. А вони заливають!

Так мене, Перче, цікавить: цих показників досить для того, щоб тт. Осипов і Влодин стали членами Клубу губителів природи? Якщо досить, то порух, будь ласка, клопотання про це. А листа додаю, як рекомендацію.

В. ЖАБСЬКИЙ, лісник колгоспу «Прапор комунізму».

Лохвицький район на Полтавщині.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— З такою підготовкою не бачити тобі інституту. — Не лякай, мамо, не вперше.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

☆ «Помаранчова одісея» — у фейлетоні під такою назвою («Перець» № 1) розповідалося про незаконні дії завідувача Голови Немирівською юридичною консультацією Солодовченка В. М.

Як повідомив редакцію голова президії Вінницької обласної колегії адвокатів т. Васюра, усі факти, наведені у фейлетоні, дійсно мали місце.

Президія обласної колегії адвокатів оголосила Солодовченкові сувору догану. Крім того, президія визнала неможливим залишити Солодовченка на посаді завідувача юридичною консультацією.

☆ На Ігульцькому гірничозбагачувальному комбінаті м. Кривого Рога трест «Криворіжжитлобуд» збудував нову лікарню і здав її в експлуатацію з багатьма недоробками. Про це повідомлялось у листі, надрукованому в «Перці» № 2.

Заступник голови Криворізької міськради т. Кобицький повідомив редакцію, що всі недоліки, виявлені при здачі лікарні в експлуатацію, вже усунуто.

☆ Працівники Черкаської універсальної бази написали листа про те, що Мелітопольський завод «Побутмаш» поставляє їм нерогози низької якості.

Цього листа було опубліковано у № 2 журналу.

Після цього виступу Перця секретар Мелітопольського міськкому КП України т. Блаженков повідомив, що критично визнано справедливим.

Завод «Побутмаш» поліпшив якість нерогозів і одночасно різко знизив їх вартість.

Бракоробів покарано в адміністративному порядку.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКІН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79.

Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (788) (на українському мові). Підписано до друку 5. VII. 1967 р.

Папір 70x108/16=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

БФ 12306.

Зам. 03250. Тираж 1.150.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

Коли ліва знає, що робить права.